

CAPITOL 13 (parcial)

Aquell dia la visita es deia Malcolm Martínez, el cas clínic del psicòpata violador que havia estat presentat a la sessió de final d'any. En Malcolm va arribar puntualment, i es va apropar al taulell d'Infermeria perfectament vestit, amb els cabells recollits en una llarga cua, afaitat i ruixat amb esprai desodorant. Va seure amb els seus cent quilos de pes ocupant un seient i mig, amb les cames separades i les mans subjectant el tiquet amb el seu número de torn. En Fidel el va observar de reüll abans d'entrar al seu despatx. Dinou anys i un coeficient intel·lectual de cent seixanta. Com ja s'havia explicat a la sessió, comptava amb un historial de violacions en sèrie que s'havia acabat quan l'havien enxampat en ple atac a les dues dones a la carretera, en un accident de trànsit. Era el prototip d'agressivitat psicopàtica, depredadora, de sang freda. Li demanaria una extracció de sang per al projecte de la Tatiana.

Avui en Fidel visitava a la consulta d'en Pitart, el regne del Mestre. Amb el doble de superfície que els altres, el despatx tenia un espai dedicat a les proves funcionals, on hi havia la bàscula, el metre i la llitera per a les exploracions, i un altre destinat a fer seure els pacients davant la taula del metge. Estava decorat amb cortines translúcides que permetien modular el pas de la llum, si calia fer fotografies o filmacions. Les parets de prop de l'escriptori eren plenes de diplomes, mentre que les de la zona d'exploració estaven decorades amb dibuixos i pintures dels pacients, emmarcats.

En Malcolm havia estat reclutat quan era gairebé un nen per a un estudi que volia avaluar si mostrava dades orgàniques predictives de psicopatia. Era un d'aquells projectes de recerca atípics que portava en Pitart personalment. Es tractava de veure si podia identificar nens de risc a través de la velocitat de progressió puberal. Segons la seva hipòtesi, una avançada maduresa sexual seria un factor de mal pronòstic. En Fidel havia estat present en moltes d'aquestes visites. L'avaluació es portava a terme sense despullar el pacient, fent que el noi assenyalsés, de diferents dibuixos de genitals, quin era el seu estat fisiològic. Hi havia cinc representacions dels diferents estadis evolutius, en què es veia com anaven augmentant la grandària dels testicles, la llargada del penis i el pèl púbic. Com constava a la seva història, en Malcolm als onze anys hauria d'haver tingut un volum testicular d'uns 6 ml, la pell de l'escrot prima i envermellida i un penis infantil de 3-4 cm. És a dir, un Tanner II. En comptes d'això, en Malcolm presentava un Tanner IV, amb un escrot enfosquit, amb un volum de 20 ml, un penis de 10 cm amb diferenciació del gland i pèl púbic abundant, arissat, gruixut i fosc.

En el seu cas, per tant, s'havien complert les prediccions, i als disset anys havia començat l'historial de violacions en sèrie que l'havia portat a ingressar a la presó. Ara, amb tractament hormonal voluntari i les vistes periòdiques a l'hospital, se li permetia viure en un pis tutelat durant el dia, mentre que a la nit tornava a recloure's a la presó. Darrerament, en el control periòdic de la policia, se li havia detectat consum de drogues.

Un so com el d'un clàxon de cotxe va anunciar el torn, i en Malcolm es va aixecar feixugament i es va dirigir al despatx anunciat a la pantalla.

—Endavant! —el va convidar en Fidel quan va veure que s'acostava.

Va travessar el llindar lentament, observant-se en el vidre de la porta. El contrallum amb la il·luminació de la paret oposada li adornava el cap i la cua de cavall amb una arèola blanquinosa. En Fidel va adonar-se que el noi es mirava al vidre, s'admirava així, coronat de llum. El jove va avançar amb un somriure complagut cap a la taula del despatx, va ficar com va poder el seu cul gegantí al seient dels pacients i va col·locar les dues mans molsudes sobre l'escriptori, amb una expressió mansa i distant.

—Em pensava que em visitaria el doctor Pitart.

—Li ha estat impossible. Et demana excuses.

—Tant se val, sou uns metges collonuts tots.

A diferència dels adolescents antisocials, en Malcolm era un personatge fred, congelat, en absolut explosiu, amb un control perfecte de les seves accions.

En Fidel li va preguntar com vivia al nou pis del Raval.

—No està malament, però és terrible el que hi ha pels carrers. Furts, ganivetades, agressions a prostitutes. A la presó no es veu el que hi ha a fora.

—Com va el tema drogues?

En Malcolm no es va immutar.

—Tinc aquest problema, ho sé.

—Si dones positiu en els controls a la presó, et penalitzaran. Podries quedar-te sense el règim obert.

—No us decebré, us estic summament agraït.

En Fidel es va sentir exasperat de sobte. Els addictes com en Malcolm saben perfectament que podien recórrer a la Ketamina i al GHB, que no es detectaven a l'orina. Però el noi continuava explicant com lluitava contra les drogues.

—Ara tinc un hort a la terrassa que és l'hòstia. Em va de puta mare. Hi passo moltes hores.

Les afeccions, l'esport, la música, la lectura, tot allò afavoria l'allunyament de les drogues.

—Et prens les pastilles que va ordenar el jutge?

La castració química havia estat una de les condicions que havia posat el jutge per atorgar-li la llibertat condicional. Aquesta decisió havia generat una gran repulsa en l'associació de víctimes de delictes sexuals. Segons la seva portaveu, C. C., el desig d'aquells pertorbats no era als genitals, sinó al cervell.

«Aquest tractament pot ser fins i tot perillós. Si l'assaltant no aconsegueix el que busca, pot arribar a matar», havia declarat C. C. feia uns mesos a la premsa.

En Malcolm Martínez havia confessat sense cap pudor que l'atreien sexualment i de manera compulsiva els éssers dèbils, vulnerables, desprotegits. Havia violat una dona sensesostre, que era a terra inconscient en un parterre d'una plaça, havia sodomitzat un noi paraplègic en un centre de rehabilitació i fins i tot una nena de nou anys a qui havia segrestat. Volia expressar la seva omnipotència sobre les seves víctimes.

—Les pastilles? Absolutament. I em punxo quan toca.

—I et van bé?

—Tinc tetes, i estic com una vaca —protestà amb una ganyota de desaprovació.

En Fidel va llegir l'analítica a l'ordinador. Els nivells de testosterona eren mínims, similars als obtinguts amb una castració quirúrgica amb extracció de testicles. Però això no garantia absolutament l'eliminació del desig sexual.

—Ereccions?

—Què és, això? —va preguntar, sorneguer. Però tot seguit va ressituar el cul al seient movent-se d'esquerra a dreta i va adoptar un aire pesarós—. Em sento molt malament pel que vaig fer a aquella pobra família i comprenc el seu odi merescut.

En Fidel, acostumat a la comèdia del penediment apesarat dels psicòpates com ell, continuava escrivint a l'ordinador.

—I també he ofès el meu pare i la meva mare. Els estimo i pateixo per ells.

En Fidel va assenyalar amb la barbata un punt a la pantalla de l'ordinador.

—La setmana passada no vas venir.

—No vaig poder perquè em vaig ratllar —deia amb veu plana—. Però no vull deixar de venir. Saps, he estat en molts llocs i ningú m'ha fet cas com vosaltres. —Va fer una pausa—. El doctor Pitart m'ajuda de veritat, encara que em visiti poc.

Davant d'aquell individu seductor era difícil pensar que fos capaç de qualsevol atrocitat. Quan visitava la policia, o els Serveis Socials, sabia exactament què dir i quin posat fer. Presentava «callositat» evident, amb una absoluta falta de remordiments i sense connexió amb les emocions dels altres. Segons el DMS-V el pronòstic no era bo.

Quan es va aixecar per sortir, en Malcolm es va quedar parat davant d'un quadre que hi havia penjat a la paret. Es tractava d'una pintura d'un noi esquizofrènic paranoide que havia fet un curs de psicoteràpia i art. Es titulava L'ocell perdut. L'au volava sobre boscos i camps, muntanyes i mars. En un racó molt petit, en un extrem de la tela, hi havia un camí i una casa.

—El coneixia —va dir, assenyalant el gargot de la signatura del quadre—, veníem a visitar-nos junts.

Aquell era un cas desgraciat que havia acabat en suïcidi. En Fidel ho recordava perfectament. Havia estat un dels pacients greus, un dels primers casos que ell havia viscut com a resident.

En Malcolm es va tombar i se'l va quedar mirant, fixament, inexpressivament. Va durar molta estona, i en Fidel es va impacientar.

—La propera vegada no faltis, el doctor Pitart és molt estricte.

Però en Malcolm i els seus cent quilos de pes no es movien del seu davant. Al final va obrir la boca.

—Tu hi eres, en aquelles visites. Quan jo devia tenir catorze anys.

—Sí, és clar. Jo era un resident «petit», de primer any.

El pacient semblava absent, va tancar els ulls i va fer un somriure estrany, monstuós, com si amagués una immensa tempesta mental.

—Eres allà, contra la paret. Et recordo. No movies ni un dit, amb la bata blanca, sense badar boca.

Sí, ell hi era, allà, mirant com en Pitart bavejava sobre els dibuixos, com els guardava amorosament en una carpeta, amb les mans tremoloses d'emoció. Ell sabia que col·leccionava les escales de Tanner i sospitava que no només era amb fins científics.

La barreja d'ibuprofè i aspirina era una barreja infal·lible, que li permetia evitar el mal de cap i dormir sense haver de recórrer als sedants. Encara sentia fiblades al cap quan al

vespre es va estirar al sofà, davant del televisor, en un sofà curt, que obligava les cames a penjar per sobre el braç del sofà. Just al pany de paret del davant hi havia una llibreria on guardava el tauler d'escacs escrostonat, amb les peces de fusta esculpida descolorides. Feia tant de temps que descansava allà que ni tan sols el veia. Més amunt, hi havia penjat a la paret el quadre bessó del que havia vist al matí al despatx d'en Pitart. El mateix autor, el mateix tema. Aquest es titulava L'ocell despullat. L'au havia perdut les plomes del cos i volava entre núvols sobre boscos i camps. El camí ara no existia, només la casa, però a diferència de la del quadre de l'hospital aquesta no tenia ni porta ni finestres. El noi l'hi havia regalat just abans de suïcidar-se.

Va tancar els ulls, esperant que l'efecte del combinat farmacològic fes camí en la teranyina de neurones inquietes del cervell. Per la tele s'emetia un debat banal sobre l'ús dels telèfons mòbils. La presentadora, amb vestit acabat per baix de forma irregular, mitges negres i sabates de taló punxegudes, assetjava els tertulians amb frases tallants mentre bellugava contundentment la cortina de cabells llisos. Els tuits dels telespectadors a peu de pantalla li van semblar patètics.

Probablement va ser l'avorriment visual, o potser la posició forçada de les cames, o la baixa temperatura de l'habitació que el va sumir en una boirosa somnolència. Segurament la barreja química també hi va contribuir. Fos com fos, va lliscar cap a un estat estrany, com d'allunyament de la realitat. Sentia la veu distorsionada de la presentadora que s'anava difuminant en l'ambient silenciós del pis. Uns segons més tard, la paret del davant es va enfosquir i l'ocell desplomat es va enlairar i es va perdre en la nit. I va tenir un d'aquells somnis erràtics que sempre acompanyen les cefalees persistents.

Era ell qui es trobava al plató de televisió, rere una càmera. La doctora Cardona, la coordinadora de Docència, era la presentadora. Estava asseguda en una cadira i, amb el vestit arremangat, se li veien les cames abotifarrades dins d'unes sabates que li venien petites. Però movia el cap igual que la presentadora professional, i subjectava a les mans la cartolina plegada amb el logotip del programa, i dins la cartolina hi havia una pila d'escales de Tanner. Amb estranyesa observà que només hi havia un tertulià, i ell sabia d'antuvi que era l'Enric Pitart. Malgrat que era a la televisió, no lluïa els seus meravellosos conjunts d'home elegant i modern, sinó que portava una bata blava de malalt i les cames li sobresortien despullades, amb els peus calçats amb uns esclops blancs balders. De cop en Fidel es va fixar que la bata era estampada d'ocells voladors,

com el del quadre de l'esquizofrènic, ocells amb plomes, sense plomes, amb bec afilat i ulls esquifits.

Darrere la càmera en Fidel es notava invisible, ningú excepte ell sabia que era allà. Era allà contra la paret, com li havia recordat en Malcolm. Però ara tenia un bisturí a la mà. La fulla era del 35, de les que obren en canal un paio amb la facilitat d'un esbudellador. Sentia l'arma calenta entre els dits, amb ganes d'actuar. I de cop va rebre l'ordre. Devia ser la visió de les altres càmeres el que va actuar com una força superior, les altres figures negres sense cara ni ulls, ombres agafades als aparells, impassibles, sense ànima, com ell mateix. El bisturí el va ajudar i el va empènyer cap al mig del plató. No va sentir cap exclamació, només un silenci profund com un abisme. La doctora Cardona, impulsant-se inesperadament amb els peus, va fer rodar la cadira cap enrere i va desaparèixer en la foscor dels cortinatges, mentre en Pitart, no gaire sorprès, el mirava amb fixesa. No va cridar ni implorar pietat. En Fidel li va clavar el ganivet per sobre de la caròtida, i un raig de sang va ser expulsat amb la força d'una fuita d'aigua d'una canonada. El soroll que va sortir de la seva boca no va ser exactament un crit. Era alguna cosa més profunda i ronca, com el lladruc d'un gos que s'arrossega per terra abans de morir. La sang li gotejava pel pit i li va tacar els ocells voladors de la bata. Podia sentir la flaire dolça del líquid llefiscós barrejada amb l'olor de la pols grisa de la moqueta, i la pudor socarrimada dels focus. La fulla va seguir decidida cap a la tràquea i hi va deixar un forat sanguinolent, amb les cordes vocals i el nervi recurrent seccionats. Mentre avançava per sobre de la nou, es va sentir un esbufec tallant, com un ronc metàl·lic. En Pitart ni tan sols li frenava la mà. El cap li va caure enrere com un nino esguerrat, i les llàgrimes li lliscaven dels ulls a les orelles. Però encara el miraven. En desplomar-se el cos sobre el respall de la cadira la roba es va entreobrir i va descobrir que sota la bata anava despullat. El membre flàccid, transformat en una horrible obscenitat, sobresortia grisós entre una massa de pèls inquietantment vius. Totes les pantalles del plató li tornaven la imatge esglaiadora d'aquell ninot amb el cap trencat banyat en sang. Sentia l'arma mortífera calenta i satisfeta, amb la carn i la pell encara enganxades a la fulla afilada. Una marea de sang envaï la moqueta, les potes de la cadira i els cables del terra. Era una sang espessa, que aviat li va arribar als peus i li va atrapar les soles de les sabates. No podia moure les cames, estava aferrat a terra com si la sang fos ciment. No podia fugir.

Es va despertar amb el cor accelerat. Amb la torbació del somni havia caigut a terra del sofà, prement amb força el comandament de la tele. Sentia una emoció difícil

d'explicar. La cefalea havia desaparegut i se sentia feliç com un nadó al bressol. El timbal del cor semblava festiu, era pura alegria, perquè havia gaudit amb aquell assassinat, ho havia de reconèixer. Només recordar les pantalles amplificant el macabre espectacle, li pujava una dolça satisfacció fins al pit. Potser ell també era un individu abominable.

I encara hi havia més, una frase que el colpejava de forma repetitiva, de la mateixa manera i des del mateix angle: «Seria capaç de matar?».